

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak terek, četrtek in sobota, zjutranje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilogi ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h ali gl. 6-60
pol leta 6 „ 60 „ 3-30
četrť leta 3 „ 40 „ 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Cesserna in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Zjutranje izdaje).

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.

Neplačanih pisem ne sprejemlje ne uredništvo ne upravništvo.

Oglašni in poslanice
se računajo po petih vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovansko knjižnico“, katere izhaja mesečno v snopiščih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakega 1 gl. 80 kr. — Oglašni v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. petih vrstah.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Shod dr. Tume v Kobaridu.

(Konec).

Dr. Tuma ga zavrača. Med drugim pravi: Gosp. kurat Leben le potrjuje, kar trdimo mi. On hoče povsod le takih mož, ki so zadovoljni od svojega duhovnika spricalo, da so krščanski možje. Takih sodnikov mi ne potrebujemo; sodnik bo — naš Bog! Gabršček dodaja, kako pa se duhovniki borijo malo brigajo za resnično krščansko prečiščenje in življenje. — Poznam moške, ki ne verujejo ne v Boga ne v hudice, kar je splošno znano, a so vendar v duhovni družbi vrstni možje za vodstvo naroda v politiki in zakonodajnih zastopih. Tu je treba samo malo neznajčnosti, da se ukloni posvetnjak klerikalnim željam duhovščine, pa je dobil spricalo, da je krščanski mož. Značajski je, naj bodo še tako verni, so pa izobčeni in napovedan jim je boj . . .

Leben je govoril o „Soči“ in posebno o „Tutti frutti“. Taka pisava ni nova. Tako je pisala že o Mahnič in tudi o drugih duhovnikih. — Čul je v odgovor, da naj se obrne raje na dr. Gregorčiča s takimi tožbami; pri njem izve, kdo je tedaj duhovnik sibal v „Soči“. „Kaj nam mari Mahnič!“ klicali so drugi. — Leben: On je narodnjak! Potegnili se je edini za sv. Cirila in Met., ko ju je Rim prelozil od 5. julija na drugi dan . . . Klici: Kaj to nas briga! Drugi: Degradirali so ju pa vendar-le. — Leben: Dr. Gregorčiča ne bom zagovarjal; nisem bil njegov pristav. — Gabršček pove, zakaj „Soča“ danes tako odgovarja. Klicali so vrage, in prišel je! Kje ste bili takrat, ko so klerikalni listi napadali nas in lagali o zasebnih in družinskih razmerah. Ali se ne spominjate tiste lepe: Tri ljubce ljubiti? . . . (Splošen smeh!) „Soča“ danes odgovarja po zaslugi, in bo še, o bo še, veliko je blaga . . . (Odobranje!) — Na to naslika metamorfozo dr. Gregorčiča od leta 1896. dalje. Program narodno-napredne stranke je Gregorčičev program še do leta 1896.; tudi zadnje volitve v deželni zbor so se dovršile na podlagi tega programa. Dr. Gregorčič je bil nasprotnik Mahničevega klerikalizma. In ko so njegovi učenci priredili znani shod v Št. Petru, sem ga jaz razglašal po načrtu, kateri je odobril dr. Gregorčič, in plačal tudi 26 gl. stroškov. — Voditelji

razgnanih klerikalcev so takrat premenili taktiko. Pogodili so se z Gregorčičem, ki je bil srčno vesel, da se je rešil nasprotnikov med duhovnimi tovariši. Leta 1898. so se vtihotapili v „Slogo“ in priznali „narodnega voditelja in ljubljence naroda“ dr. Gregorčiča. Od takrat so dobili Gregorčiča popolnoma v svojo pest, da je kmalu do cela pozabil na prejšnji program. On se je spremenil; nekateri so šli slepo za njim v klerikalni tabor, a prav veliko nas je, ki smo srčno zapeli tisto staro pesem: „Mi pa ostanemo, kakor smo b'li.“ (Odobranje in ploskanje.) Zato razkol. Kdo ga je pričel? Kdo je vzrok? Ali mi, ki smo ostali stari, ali dr. Gregorčič, ki se je docela spremenil? . . .

Leben: Tu je hvale vredno, da se je Gregorčič spremenil, saj je bil prej na slabi poti, katero je zapustil, in je začel hoditi po dobri poti stranke „Primorskega lista“.

Gabršček: Z največjim zadovoljstvom sprejemam iz ust g. kurata Lebna na znanje pripoznanje, da je dr. Gregorčič tisti, ki se je spremenil, a mi naprednjaki smo ohranili stari program . . . Čudno je pač, kako sicer neznan kurat obsoja svojega učitelja, profesorja dogmatike ali moralke, kar že je, v osrednjem semenišču. . . Ali to je njiju reč! Za nas je velike važnosti dejstvo, da smo od l. 1889. živeli v trdni veri in prepričanju, da je naš program dober, ko je bil bojevnik zanj celó ugleden semeniški profesor, in to prepričanje je ostalo trdno do danes! In gg. duhovniki vedó, da se po naukih same krščanske moralke moramo ravnati po svojem prepričanju. . . nasprotno bi grešili! Narodno-napredna stranka je torej tradicionalna zasednica programa od l. 1889. dalje, dočim se je dr. Gregorčič spremenil, kar mu je tako k'alo ali je to moral! . . . In zato tudi nima nikdo pravice, nam kaj očitati vsled goriškega razkola! V svesti si popolne zmage pojdemo naprednjaki zvesto in dosledno dalje po poti, ki je začrtana v tem našem starem programu. (Viharno odobranje!)

Toliko naj o tem shodu zadošča! Umeje se, da vse te misli in trditve se niso izrekle v jedni sapi, kajti govorilo se je vse vprek, bila je prava bitka z bajonetom iz oči v oči. Shod je trajal s predposvetovanjem nad 4 ure; celotno poročilo bi obsegalo vsaj par

stevilk „Soče“. — Podali smo zato le glavne misli (v nekaterih delih niti tega) brez slehne retorične primesi.

K sklepu se je oglasil posestnik in trgovec gosp. Franc Miklavč in predlagal to resolucijo:

„Javni shod v Kobaridu dne 26. avgusta 1900. zahvaljuje gospoda deželnega poslanca in odbornika dr. Henrika Tuma za danušnje poročilo o političnem položaju v deželi ter mu izreka oduševljeno zaupanje, — izjavlja, da so načela narodno-napredne stranke za Goriško Slovenco najtrdnjaja podlaga boljše prihodnosti.“

Predlagal je še v znak zahvale in spoštovanja g. dr. Tumi trikratni „živio“, na kar je zagrmelo po dvorani; med tem so jo duhovniki odkurili. — Resolucija soglasno, brez prigovora sprejeta. Shod se zaključil.

Dopisi.

Iz Kobarida, 29. avgusta. (Vodovod. — Razno). — Del Kobarida stoji tako-rekoč na vodi. Med hišami in pod njimi je studencev, ki dajejo obilo vode potoku Kobaršček, kateri se izliva v Idrijo in ta v Sočo pod Idrijskem. — Vsi studenci leže prav nizko. Poskusi so nas prepričali, da vré voda iz tal. Zato teh studencev ni mogoče speljati v višje stoječe oddelke Kobarida, da bi imeli povsod živ vodovod. Le do Dreščekove gostilne tik pošte teče voda po ceveh sama v rezervoar, iz katerega so jo pumpali. Ali to delo je bilo slabo izvršeno, zato voda ni bila za rabo in se je končno vse pokvarilo.

Že dolga leta pa smo čutili potrebo, da bi imeli vodo vsaj še na treh ali štirih krajih našega trga. Občinsko starašinstvo se je bilo vspelo do hvalevrednega sklepa in poklicalo inženerja znane češke Kunzove tovarne v Hranicah na Moravskem. V ponedeljek je prišel mlad, simpatičen Čeh in napravil tak načrt: Pri sedanjem izviru se napravi rezervoar; od tod bo tekla voda sama po ceveh v drugi rezervoar pri Dreščekovi gostilni in v napajališče ob cesti v Italijo; iz tega drugega rezervoarja pa se bo voda pumpala še na treh krajih: pri Žganu, blizu sedanjega županskega urada in blizu sodišča. — Načrt in proračun je napravljen. Tovarniškega dela

bo okoli 3000 kron; zasebniki dajo okoli 2000 kron; drugo da občina, a naprosi se tudi deželna in državna podpora, ker cela izvršitev bo še dokaj stala. — Občinsko starašinstvo je odobrilo načrt in proračun še isti večer. In s tem je vodovod zagotovljen! Hvala našemu vrlému starašinstvu, ki je pokazalo, da je res napredno. S tem bo odpomagano veliki potrebi, ki doslej ni bila v čast našem lepemu trgu.

Prej sem omenil napajališče. Dobra misel je to bila! Ali preveč nemarnosti se tu trpi! Vsako onesnaženje vode, pranje itd. se mora tu zabraniti; ako ne z lepa, pa z grda. V najbolj zarobljeni vasi bi kaj takega ne trpeli, mora torej nehati tudi v Kobaridu!

Za kanalizacijo je v Kobaridu slabo poskrbljeno. Le na glavnem trgu so jarki pod zemljo, da se voda odteka! Potrebni pa so tudi drugod! Najlepša prilika bo zdaj, ko se bo delal vodovod, da se napravijo tudi jarki za odtekanje vode, in sicer vsaj: od rezervovarja pri Dreščku do trga — in od pumpe pri županu do tam, kjer se voda zgublja v Malerjev vrt in od tam v jarek na trgu. Z razmeroma malimi stroški bi se to naredilo. Ker bi bilo to v korist i cestnemu erarju, bi dala gotovo podporo tudi država in cestni odbor. — Ako se izvrši tudi to delo, bomo lahko ponosni na tolik napredek! Treba pomisliti, da je Kobarid središče sodnega okraja! Mora torej napredovati.

Nasi poletičarji se že zgubljajo. Doživeli so pri nas nekaj veselih dni, posebno pa večernih ur pri kozarcih dobrega vina in ob zvokih naših narodnih pesmij. Na veselo svidanje drugo leto!

Zadnjič sem omenil knjigovoznico gosp. Janeza Rakovščeka, danes pa naj povem, da ima g. Gabrijel Devetak tovarno sodovke in pokalic, kar je tudi za te kraje ob poletnem času jako potrebno, posebno pa, ako hočemo računati na tuje. — Znamenito je to, da ima v kleti, kjer je tovarna, živ studenec naše izborne vode, iz katerega drži cev naravnost v stroj. — Gosp. Devetak svojo tovarno brez dvoma še popolni, da bo odgovarjala vsem modernim zahtevam. Že zdaj zalaga on vse hrbe od Kanala in Cerknega do Bolca in laske meje. Tudi to je napredek, kateri treba priznati brez nevošnjivosti . . .!

roko na Vuka . . . »Gospod Zmijakovič!«
»Ne razumem tega!« reče pisar.
»Nisem vedel . . .«

»Odpustite, da sem se odločila ravnati brez vednosti drugih« doda Ksenija porogljivo, »ter darovati svojo besedo, roko in srce temu zalemu bojevniku.«
Vsi jo začudeno pogledajo.

Ksenija, razgrnivši svoj zaviti papir, vzame iz njega dokaze o svoji nezavisnosti ter naposled še pred nedavnim od ruskih uradov potrjeno pismo svoje stare matere, v katerem jo ta blagoslavlja k Vukovi poroki.

Pisar, pregledavši vse, se prikloni ter se pripravlja k odhodu: »Nimam več tukaj kaj delati — vse sem izvršil.«

»Toda jaz še nisem.« — zagromi Bajbakov bled kakor stena, s krvavimi očmi gledaje Vuka. »Midva še svojo obračunava!« Po teh besedah seže z roko po samokresu. V tem hipu pa skoči Marko Laletič, iztrga mu iz roke orožje ter je vrže skozi vrata — ostali pa so sami odšli ven.

VI.

Bilo je meseca februarja. Ne bom vam opisoval, kako je bilo ob tem času na železniških postajah velikanske ruske države, na katerih je bilo videti ogromno vojakov v neštevilnih krdelih, ki so se vračali z bojišča, kamor so šli svojim

RUSINJA.

Pripovedka iz novejšega časa.

Srbski spisal Gjuro Jakšić.

Posl. Podravske.

—*—

(Konec).

Ksenija ga je radostno gledala. »A?« reče tiho, »ko si se prebudil iz te zanišljenosti, kaj si videl?«

Hajdud dvigne oči ter reče: »Pokopališče! . . . Njegove črne oči se zaiskré, usta kakor elektrizovana zajeketajo, roke se krčevito stisnejo. Ob enem si zakrije čelo, kakor bi se bal, da se mu ne bi razpočilo.

Ksenija se zamislí in čez njeno gladko čelo spreleti temni mrak bolesti in sočutja. Tudi njo je zabolelo srce, ko se je spomnila na krvavo jezero, v katerem je utonila svoboda jednega národa.

»Vuk«, reče ona z odločnim glasom, »usoda vseh národov je v rokah Vse-mogočnega.«

Vuk je molčal in okrog uš. mu je igral trpkí smeh; gledal je pred se, kakor nekdo, kateremu pokopljejo jedinega otroka, pa ga pridejo dobri prijatelji tolažit rekoč, da se ta jedini sinček povrne.

»Bog je usmiljen!«

»Pet sto let« reče z zamolkim glasom Vuk, kakor bi govoril sam sebi — »toda Bog je usmiljen!«

Nakrat pa se zgane: »Ksenija, ali čuješ?«

Ksenija se strese: »Slišim nekake korake in zdi se mi, da tudi glasove. Vuk, to je Bajbakov! . . .«

Vukove oči se zaiskré, a Jesnica nehoté pograbi za jatagan. Na to se prezirljivo nasmeji.

»Ne boj se, duša. Te prsi se niso bale še drugih nego je Bajbakov.« Na to odmakne roko od noža ter se zravnava v vsej svoji velikosti. V tem hipu vnide prestrašena sobarica.

»Milostljiva gospodična«, reče, »gosp. Bajbakov in dva druga s pisarjem s policije želijo vas obiskati.«

Ksenija, zaslišavši, da je tudi pisar s policije vmes, odvrne pogumno in mirno sobarici:

»Naj gospodje počakajo, da vstanem; ne spodobilo bi se, sprejeti jih v postelji.«

Ko je sobarica odšla, je Ksenija vstala, počesala svoje pristrižene lase, oblekla ponočno obleko ter veselo pogledala Vuka. Na to je poklicala sobarico ter ji naročila povedati, naj gospodje vstopijo. Poslednja odpre vrata in v sobo stopi prvi pisar, a za njim Bajba-

Iz Zapotoka, 30. avgusta. — Dne 29. avg. t. j. v sredo zjutraj je tresčilo v zapotoski zvonik, kateri je brez strelavoda. Bivši vikar Trpin je dal ta zvonik zgraditi vecinoma na lastne troske, pozneje je ponujal cerkvenemu upravnistvu tukaj denar za strelavod, toda isto ni hotelo; ponudbo so odklonili. Res škoda, da je sedaj ranjen in na treh krajih predolbljen in stresen tako veličasten stolp. To pa se ni zadostovalo. Strela s to žrtvijo in rano ni mirovala; pogledati ni hotela le, če so linice stolpa ldrnem se hudomušno zaprte, ker je sinila tudi skozi obok prezbiterja v cerkev. Pač škoda, da je ni posula, kajti ta, kakor svoječasno opisano, ni več za rabo. Na oboku prezbiterja je učinila tri odprtine, hoteč morda opozoriti naše tri magnate vtokiste, rekurzarje, naj vtoke-rekurze odtegnejo. Res v tako tlačilnico ljudi zbirati, se pravi ljudi moriti. Strela je udarila, lop, na altar, pometavši, osmojivši, razdrobivši vse sveče, svečnice, prte, rože. Ko je šedila vse, je predolbila na treh krajih altarni podstavke, starinsko plodišče vsakovratne golazni katero morajo vsakokratni duhovniki za časa službe božje pobijati. Potem je šla strela v žagrad, je predolbila tablico vstanov, vžgala skatijo, v koji se shranjujejo parametri podružnice Sv. Gendree. Za to obleko je bil med vikarjani vedni boj; hvala Bogu, strela je resila pereče vprašanje. Te obleke ni hotel nobeden nositi; sedaj jo pač več ne bode treba donášati in odnašati, ker je vpepeljena. Rekurz je torej rešen.

Vikar je že mislil koš kupiti ter ga oprtati povodom ekskurzov. Zaradi te obleke so se odstavljali cerkveni ključarji, pevci, cerkveniki; zdaj bo morda konec te komedije. Le enkrat se če tresči v cerkev, ne bo več varno, se v njej zbirati; morda bi bilo jako pametno jo ravno sedaj vladnim potom zapreti, potem pa na mirodvoru v mrtvašnici opravljati službo božjo. Tam bi se morda mogočne zlahte ponizale, bi se vtokisti ublazili, bi se zapotosko gnjezdo, iz kojega izvira vse zlo, malce ukrotilo. Jedni pravijo, da je to katastrofo provzročil vikar, kličoč vedno točo, potres in strelo na pomoč ali sploh ugodne vsode, da bi dal cerkev zapreti. Drugi trdijo, da je tresčilo, ker ni bilo že tri mesece ob delavnihih v cerkvi sv. maše, ker g. vikar so „vsled influence in favlenca“ na dopustu. Ni čuda, če vikar pride do dopusta; še strela ni hotela iz prezbiterja v temno vlažno zaduhlo tesnobno cerkev, ki ima le malo okence; zato jo je popihala rajše v žagrad, kjer se vidi. Strela je hotela svetu pokazati, da morajo biti linice zvonika otvorene in ne iz zavisti do Idričanov, da bi ne slišali zvonjenja, zatvorjene. Tri odprtine v zvoniku, tri v oboku prezbiterja, tri na altarnju, tri na žagradu, s tem je označila svetu število rekurzarjev, ki bi rekurirali, če bi bil tu tudi Bog za vikarja.

Razmetala pa je v cerkvi in v žagradu le reči, ki so v rekurzih, pustivši nedotakljiv tabernakelj, svetilko za sprevidenje, večno luč. Trdijo tudi, da je odstavljenje cerkvenika krivo. Še kake sokrivce bi označil, pa to bi bilo k večjemu za „Brivca“. Da ste mi zdravi! Treska in hudega vremena varuj nas nebo!

S Krasa, dne 30. avg. (Raznotero). — G. urednik, oprostite mi, da že več časa vam nisem nič dopisoval, akoravno imam

krščanskim sobratom, Srbom in Bolgarom, na pomoč. V tej vojski si videl poleg drugih oblek tudi srbske uniforme, ozalšane s srebrnimi svetinjami in zlatimi takovskimi križi. Bili so to ruski bratje, ki so se bojevali z neverjetno hrabrostjo v vrstah naše narodne vojske. — Nočem vam jih opisovati, ker med njimi ne najdemo svojih starih znancev Bajbakova in Porfirova. Veseli me pa, da vas morem seznaniti s Ksenijino materjo, staro Aganijo Ničiforovno... Šestdeset vrst od Kijeva leži vas Nikolajev. Prebivalci te vasi so mirni in odkritosrčni Malorusi, ki nam pripovedujejo ves dan o dobroti in prijaznosti gospe Aganije Ničiforovne. O, ko bi vedeli, nam rekoč, »kako je ta dobra, stara gospa blagoselna! Niti jednega še ni spustila praznega izpred svojega praga, da bi mu njegove žalosti in nesreče ne polajšala. Saj je tudi ona sedaj velika revica. Njena hči je šla daleč tje kaj na jug, na zemljo srbsko, in pravijo, da se je tam celo omožila. Nekaj dni pa je vendar že veselejša. Pravijo, da je dobila poročilo, da jo pride obiskat njena hči s svojim ženinom. In zares, v njenem prostranem dvoru so se delale velike priprave za sprejem ljubljence hčerke. Tla so se ribala, hodniki in sobe belile. Služabniki in služabnice so imeli polne roke dela, da, tudi sama stara

gradiva na razpolago. „Prismojeni List“ in „Norica“, ta dva, odkar sta se „vzela“, hosta, kakor se sodi po pisavi, kmalu zrela za norišnico. Maziljenci in drugi od klucka do najvišjega so imeli dovolj časa za izlivanje svojega strupenega žolča na nas naprednjake. Tu pa moram čestitati dr. Tumi in g. Gabrščeku na njih trdi koži in stanovitnosti. Vsa čast! Le naprej, mi mladina in vsi somisljeniki Vam sledino do zmage. Bog Vaju živi!

Na nas naprednjake so se vrgli z vso ognjevitostjo g. nunci, ravno isti, katere moramo rediti ter se tudi za nje pehati in dirjati od dela do dela. A njim je to deveta briga, oni bijejo „sveti“ boj, boj za svoj trebušni obstanek. Vrgli so se v boj proti napredku, v katerem vidijo zapreko za svojo prevlado; v njem vidijo, da odpira oči zaspancem, vrgli so se zato v boj, ne zmenec se, kdo zmaga, na naše vrste, na „Soče“, katero mislijo preplaviti-uničiti, in potem da bo zagotovljena njih bodočnost, njih samovlada, in ljudstvo bode uklenjeno v njihov jarem, enako kakor v temnih časih šestnajstega stoletja. Ali gospoda so se zmotili. „Soče“, njegova mogočnega teka in njene bistrosti niso prav poznali in radi tega je brezumen boj, v katerem gotovo poginejo prej ali slej. Mesto da bi ljudstvo z lepim vzglednim življenjem in z nauki na pravi krščanski podlagi lepo, posebno mladino, za prihodnost odgojevali, so pa ravno isto s svojim skandaloznim življenjem s prave poti spravili, tako da ima mladina malo vere več, zaupanja vanje pa nič! Zapomnite si, da ne zadostuje vaš izrek „da ne glejmo na vaša dela, ampak na besede“! Jaz rečem, da ako Vi svojim besedam ne verujete in se ne bojite hudiča in pekla, za take osle nas ni treba imeti, da vam bomo mi kaj verovali, ako hočete eno govoriti, drugo pa delati. Torej se vam ni treba nazivati božje namestnike, ampak recite „Mi imamo svoj „meštir“ in cerkev je štacuna“. Postanite mojstri, in sicer patentovani, oshovajte si harem, da bodo v varnosti naše hčere in žene, in mirna Bosna, kdo vam bode kaj hotel? — Razmisljajte, gospoda, če bo to za vas, na vašo korist in za vaše boljše, po tej poti se rešite „Soče“ in boja. In vaše vpitje „vera peša, vera peša“ dobi tukaj svoj lek, ker ljudstvo bo verovalo v vero in vas pustilo v miru kot patentovane mojstre!

„Katoliški shod“ v Ljubljani je predurmi. Kraški g. nunci bi radi zbornali vse Kraševce na shod; v to tudi pridno agitirajo. Glavni agitator se ve je v Komnu. Gosp. „kapostadjo“ je z agitacijo ob drž. volitvah dobil pošteno breco, in njegova agitacija in „kandidatura“ je grozno sramotno propala. Enako bode sedaj z njegovo agitacijo v okolici Komna; up mu je že splaval po vodi, ker povsod, razun v Volčgradu, kamor je s prvega poslal svojega adjutanta ali brez vspeha, potem se je napotil sam in s pomočjo regimenta tretjerednikov, je dobil družbo, namreč 2, recidva pastirja, sinova tretjerednikov. Živeli! Volčgrad bode tudi zastopan na katoliškem shodu v Ljubljani. Po drugih vaseh diši vse po smoli za katoliški shod.

V Gorjanskem je g. nunc, ki je že znan čitateljem cenjene „Soče“ kot človek, kateri

gospa Aganija, ki drugega ni mogla pomagati, jih je vsaj bodrila k delu.

„Tako je lepo“, je dejala starka, „glejte, da bo vse gotovo, snažno in redno. Kadar pride k nam draga Ksenija s svojim srbskim ženinom, naj se nekoliko začudi; naj pa vidi tudi on, da so v Rusiji istotako gostoljubni kakor v Srbiji.“

„A kedaj pride mlada gospodična?“ vpraša stara žena, ki je bila nekdanj Ksenijina dojka. „Oh, kako rada bi videla njenega ženina; nikdar še nisem videla kakega Srba! A vi?“

„Tudi jaz še nisem videla Srba“, odvrne stara gospa; „nū — jutri ga boste videli!“

Drugega dne pred večerom so se sešli vsi prebivalci Nikolajeva pred njeno hišo, koprneče pričakučči mlado Ksenijo in njenega srbskega ženina. A ko sta dospela, so ju že ideno gledali; gotovo jim je ugajal bogato orožje Vuka Zmijakoviča.

„Zal mladenič je a ženin!“ reče Ksenijina dojka. „Kako zalo lice ima! A te črte na njem, velike oči in junaška rast! Pri moji veri, takih junakov se malo najde na svetu! Kakošen je pa ta starec, ki sledi za njim kakor senca! Komaj se mu vidijo oči pod osivelimi obrvi. In kakšen zavoj ima okrog glave!

bi rad postal absolutni gospodar vseh župljanov ter bi rad vse ugnal v kozji rog. V tem je pa ravno v Gorjanskem naletel na odločen odpor, in sedaj vlada napeto nasprotje. Seve, to je izvirni nauk medsebojne ljubezni, to je krščanska resnica, zapisana v sv. pismu — v onem delu, kateri ukazuje ljudstvo pripravljati, da postane verakofanatično. Ali pravi izrek v sv. pismu pa prezira, namreč: „Želi svojemu bližnjemu kakor samemu sebi“; to mu ne diši! Neko nedeljo je vpil z lece, da mladenič ne smejo hoditi v družbi z dekleti na božjo pot, plese, sprehode itd.! Zanj ta ukaz ne velja, ker ko je šel na božjo pot, si je lepo vzel svojo in še eno nekje izposodil. Tukaj velja zanj tudi izrek: „ne glejte na moja dela, ampak le na besede!“ Kje je morala? Halo „Tutti frutti!“ še mnogo je dela, očistimo polje plevela!

Bralno društvo „Narodni Dom“ v Gorjanskem spi spanje pravičnega. Napredni Gorjanci! To vam ni v čast, ker vsako leto ste imeli kako veselico ali tombolo, le letos — nič. Na noge društvo, bodite napredni in narodni!

Domache in razne novice.

Osebnosti. — Finančni konceptni praktikant v Ljubljani g. Fran Skaberné je imenovan namestniški konceptni praktikantom v Trstu. Enako absolvirani jurist g. Fran Korošec iz Bočkovega pri Novivasi. — Poštnim praktikantom v Trstu je imenovan g. Viktor Supancič.

Štiridesetletnica službovanja je praznoval v četrtlet gorjski okrajni glavar in dvorni svetnik vit. Bosizio. Uradništvo mu je tem povodom čestitalo.

Shod v Tolminu. — Jutri dne 2. sept. priredi deželni poslanec in odbornik dr. H. Tuma javen shod v Tolminu, in sicer ob 3. uri popoldne v prostorih, katere odkaže županstvo. Na dnevnem redu bo poročilo g. poslanca o njegovem delovanju ter o politiskem in gospodarskem položaju.

Udanostna adresa vseh občin sežanskega pol. okraja. — Župani sežanskega okraja so podpisali in izročili okr. glavarju g. dr. Laharnarju tako-le udanostno adreso:

„Presvetli cesar Fran Josip I.! Vase cesarsko in kraljevsko apostolsko Velicanstvo! Premilostni naš gospod!

12. aprila t. l. je bil za nas k poknezeni grofiji Gorisko-Gradiščanski spadajoče prebivalce Sežanskega političnega okraja preimeniten dan. Istega dne je namreč prešlo 400 let, odkar Gorisko-Gradiščanska užiiva srečo Habsburskega modrega vladanja.

V napovedani dobi napredoval je jako veliko naš politični okraj v gmotnem in duševnem oziru in to v največji meri vzlasti za preslavnega vladanja Vašega Velicanstva.

Polni hvaležnosti in z neopisnim veseljem sponinjamo se povodom današnjega slovesnega proslavljanja gori omenjene 400-letnice in 70-letnega rojstnega dneva Vašega Velicanstva v Sežani zbrani občinski zastopniki, da bivamo pod mogočnimi peruti avstrijskega orla z izrazom lojalnega čustva udanosti in neomahljive zvestobe Vašemu Velicanstvu in Vaši preslavni dinastiji ter prosimo Vašo Cesarstvo, naj sprejme našo zahvalo za neizmerne milosti in blagonaklonjenosti, s kojimi Ste v teku Svojega slavnega vladanja obsipavali naš sivi Kras.

Iz dna svojih zvestih src vsklikamo:

Vsemogoči Bog podaljšaj dragocene dneve Vašega Velicanstva do najskrajnejše meje človeškega življenja v srečo in blagor tako nam, kakor celokupni državi!

Strašen je! Rada bi vedela, ali je tudi Srb?*

Aganija Ničiforovna je prinesla prišlecem nasproti sliko svete Bogorodice. Vuk je snel svojo črno janjčjo kučmo, se prekrižal ter poljubil sliko, na to je poljubil roko starki, ki ga je objela in poljubila v lice. Ko je tudi Ksenija isto storila, je prišla vrsta na Marka Laletiča. Prekrižal se je tudi on, toda nekako okorno; bilo je videti, da ni zahajal mnogo v cerkev.

„Niti zavoja ni snel!“ je vzdihnila stara žena.

„Uh, kakšen je! Niti stari gospej ni poljubil roke. Zares je grozen. Ne morem ga niti gledati!“

„Bodita blagoslovljena, moja otroka, v moji in svoji hiši!“ je dejala s tresočim se glasom Aganija Ničiforovna. „Komaj sem mogla dočakati, da vaju vidim, tolažbo mojih starih dni!“ in iz njenih starih oči so jej pritekale solze. Tudi Ksenija se je razjokala, a Vuk je molče gledal po zasneženi ravani nepregledne stepe, in iz oči mu je bilo čitati, da primerja to golo pustino s temnimi lesovi svoje srbske domovine, kajti razločno si ga čul vzdihniti:

„O, krasni gozdi srbski, nikdar vas več ne zagledam! V vašem hladu vtrujena hajduška duša ne najde več počitka! Kajpada, — saj vi nimate Kse-

Bog ohrani, Bog obvari nam cesarja Avstrijo!

V Sežani, dne 26. avgusta 1900.

Vse občine Sežanskega pol. okraja*, Na čelu ima letnici 1500—1900.

Požar in nesreča. — V tvornici za bombaž v Ajdovščini je bil nastal v četrtlet v jutro ogenj, kateri pa so delavci nemudoma pogasili. Delovodja Ant. Helbert je prodril, ko je hotel stopiti v sobo, kjer je bil nastal ogenj, z udarcem steklo okna ter si pri tem prerazil žile na desni roki tako nevarno, da so ga morali brez odloga prepegljati v tukajšnjo bolnišnico.

Voz se je prevrnil. — Blaž Cijan se je peljal v torek popoldne v svojem vozu po Tržaški cesti proti domu. V bližini tvornice za vžgalice pa je zavozil, vsled česar se je voz prevrnil. Predno se je to zgodilo, je skočil v zadnjem hipu Cijan z voza, ali tako nesrečno, da si je zlomil levo nogo.

Zopet mrcvarjenje zgodovine. — „Il Friuli Orientale“, kakor drugi italijanski listi, se spusti vsako toliko časa na zgodovinsko polje, da z istega potem pripoveduje strmečenu svetu, kako so kraji v slovenskem delu naše dežele nosili nekdanje ilalijanska imena, katera pa so Slovenci poslovenili ter tako popačili „zgodovinsko“ krajevno ime. Sedaj so mu pri srci imena: Kobarid, St. Ferjan (Stevarjan), Bolec, Devin, itd. Strašno mu je hudo, da se imenujejo v slovenščini ti kraji tako, ker po njegovem mnenju na temelju zgodovine bi se morali zvati edino le: Caporetto, San Floreano, Plezzo, Duino itd. Z ljudmi, ki tako govorijo, je brezvspešno vsako razpravljanje. Italijani stojijo na tem stališču, čeprav ni v nobenem pogledu podprto, da vsi kraji v „Regione Giulia“ so imeli prvotno italijanska imena, h katerim šele pozneje so prišla slovenska. Nesmisel! Slovenci so povsod, koder so se naselili v deželi, naredili krajem primerna imena, katera pa je pozneje italijanska gosposla in avstrijska vlada potujčila, to se pravi: pridela jim tuje ime. Da pa nekateri kraji nosijo tuja imena, kakor na pr. Dornberg, to tiči v zgodovini; kljub temu pa je bil kraj vedno čisto slovenski. Avstrijska vlada je poitalijanjevala in po-nemčevala kraje po celi državi, zato vidimo po zemljevidih naših primorskih pokrajin vse polno italijanskih imen, nadehtih krajem, ki so danes čisto slovanski kakor so bili pred sto in sto leti. Vlada je pustila slovanska imena le tam, kjer že ni bilo drugače mogoče. Ali tista hočejo pa Italijani prekrstiti po svoje. Saj smo čuli, da v istrskem dežel-nem zboru so hoteli spremeniti imeni Topolovac in Gradinje v spaki „Pioppino“ in „Castellaro“. Pri nas na pr. so prekrstili Podgoro v „Piedimonte“, katera imena se trdno drže, tudi goriska pošta jim gre pri tem na roko, vlada pa tako čaka, da se malce privadi imenu, potem ga porabi še ona. Očitno je, da edino pravo zgodovinsko ime za Podgoro je Podgora, in da „Piedimonte“ je izmislihotina. Ali ko preteče še malo časa, pa se bo našel med Italijani zgodovinar, ki bo trdil, da prvotno ime temu kraju je bilo „Piedimonte“, in da Slovenci so ga prekrstili v Podgoro! Na tak način mrcvarijo zgodovino ter prodajajo tako mrcvarjenje za pristno blago, vzeto iz neovrznih zgodovinskih dejstev! Umevno, da s takimi ljudmi je vsak pameten razgovor o tej ali oni reči nemogoč.

Če ne Jožef, pa Andrej. „Prim. List“ nam je povedal, da tisti hujšak, ki je hujškal dva delavca na dan pred shodom v Vrtojbi, ni bil dr. Jožef Pavlica. Radi tega, radi popravljanja ono vest v toliko, da če ni bil Jožef, je bil pa Andrej. Podobna sta si tako, kakor dvojčka; zato ju je zamenjal naš poročevalec. Torej ostane hujšak dr. Andrej Pavlica, dr. Jožefu pa v tem slučaju odpade ta priimek. Na stvari zani se s tem ne spremeni nič, samo imeni je bilo treba prestaviti, pa so popravljeni „narodno-napredne neresnice“!

nije! A kjer nje ni, tam je večja puščava nego pesek nepregledne Sahare!...

Deset dni pozneje so sedeli v topli sobi v Aganijinem dvoru Vuk z Markom in Ksenijo. Na nizkem in mehkem naslonjaču pri oknu je sedela stara Aganija, držeča v rokah pletivo.

„Veste-li otroci, kako novico sem dobila iz Kišenjeva?“ vpraša navzoče stara gospa. „Kapitan Bajbakov je mrtev!“

„Mrtev“, ponové vsi in Vuk dodá:

„Kje? Ali je umrl na bojišču?“

„Bil je vstreljen“, reče otožno vzdihnivši Aganija Ničiforovna, „ker je pijan ubil svojega tovariša — kapitana Klinškega!“

Vsi vzdihnejo, Aganija pa dostavi:

„Bog se usmili njegove grešne duše!“

Marko Laletič, ki je doslej molčal, radovedno pogleda staro gospo:

„Odpustite, gospa“, reče vljudno, „nemara bi nam mogli kaj povedati o Porfirovu. On je bil, kakor si mislim, iz te družbe še najboljši!“

Ta se več ne vrne iz Srbije“, reče Ksenija.

„Nū, torej se kmalu vidiva“, dodá pomirjen Marko.

C. kr. pripravljena v Podgori. — Na novo ustanovljeni c. kr. pripravnišči za možka učiteljske v Podgori se bodo upisovali učenci dne 12. 13. 14. in 15. septembra, in sicer od 9.—12. ure predpoldne in od 2.—4. ure popoldne. Za vstop v to pripravništvo se zahteva: 1. izpolnjeno 13½ leto; 2. spričevalo z dobrim vspehom dovršene ljudske šole; 3. krstni in domovinski list; 4. spričevalo o cepljenju kôz in 5. zdravniško spričevalo.

Padel z drevesa. — Padci z drevja sedaj, ko je sadje zrelo, se množe kar od dneva do dneva, in sicer skoro vselej s kako težko poškodbo. Pri Rutarjih je bil splezal na česposvo drevo 68-letni Anton Zamar. Komaj je natrgal nekoliko sadja, se je prevrnil ter padel z drevesa na tla in si zlomil desno nogo. Morali so ga prenesti v bolnišnico v Gorici. Na drevju pač je potreba velike previdnosti!

Kapelan Ličan in konsumna društva. — „Prim. List“ ga brani glede na članek v „Soči“ od torka, čes, da se zadiramo v kmetijsko zadrugo v St. Petru, ki je izvrstno urejena. Kako je urejena izvrstno, smo že čuli, kak gospodar je kapelan Ličan, tudi vemo, in prav zato mu je bilo od naše in druge strani stavljen pomembni memento, kateri naj si preljubezni g. kapelan le zapomni. Krahe konsumnih društev spravlja v dotiko s krahi trgovcev, čes, saj tudi trgovca doleti krah, zakaj bi torej se ne smelo pripetiti kaj takega klerikalnim zadrugam. Lahko miselnost! Marsikaterega trgovca so pripravila baš konsumna društva na kraj propada, zato je umevno, da se boje takih društev, ki navadno lahkomišljeno trgujejo ter skodujejo neizmerno trgovstvu, ob enem pa tudi kmetu, katerega opelharajo s kakim „šund“-blagom. O konsumnih društvih smo govorili že večkrat v listu, zato ne bomo tu razpravljali z nova o njih, polagamo pa zopet na srce vsem zavednim možem po deželi, naj se jim postavijo po robu, kjerkoli jih hočejo osnovati, kakor na pr. v Kamnjah, kjer bi župnik Kosec rad kar čez noč spravil v življenje konsumno društvo, in to samo radi tega, ker se izvestni moške nočejo pokoravati njegovi klerikalni komandi! Upamo, da se njegov načrt izjalovi prav korenito. Najlepše pri snovanju konsumnih društev je ta okolnost, da se prepogostoma ustanovljajo prav radi oseb, katere so neljube kakemu kapelanu. V spomin nam prihaja tu zopet svojecasno razlaganje o potrebi konsumnega društva, kakoršno je podal jeden glavnih „stebrov“ slavne „Centrifuge“ glede na svoj rojstni kraj, ki pa ne stoji v naši deželi. Tam je bil prišel trgovino mlad, varčen mož, ki si je bil s svojo lastno pridnostjo in neumornim vsakdanjim delom prihranil toliko, da je mogel priti trgovino. Šlo je, mož se je pokazal dobrega trgovca, ki se je s časoma utrdil. Ker ni hotel plesati, kakor je piskal vaški duhovnik, mu je ustanovil pred nosom konsumno društvo. To je opravičeval znani veliki „financier“ pri „Centrifugi“ tako: čes, kaj proti takemu človeku, ki ni imel nič, ki si je pa opomogel, naj bi se ne ustanovilo konsumno društvo, ker... si nista dobra z duhovnikom! Eto, nujno potrebo takih društev! Vzglede s Kranjskega naj nam stoji pred očmi, in ti svarilni vzglede gotovo pripomorejo do tega, da se ustavi tok klerikalnega konsumarskega gospodarstva v naši deželi.

„Prvaški Sokol“ vabi na veselico in ples, katero priredi s prijaznim sodelovanjem bratskega društva „Goriški Sokol“ iz Gorice in slavnega pevskega zbora iz Dornberga v proslavo stoletnice rojstva pesnika prvaka dr. Franceta Prešerna-a v nedeljo dne 2. septembra 1900. na dvorišču g. And. Pahorja v Prvačini. Začetek veselice točno ob 4. in pol popoldne. Vstopnina k veselici 50 vin., sedež 40 vin. Vsak plesni venček 1 krono. — Vspored: 1. Vsprejem in pozdrav sodelujočih društev ob 3½ uri popoldne. 2. I. Kocijancič: „Slovo“, poje „Goriški Sokol“. 3. Mil. pl. Farkaš: „Naprej zastava Slave“, udarja „Goriški Sokol“. 4. I. Stritar: „Na Presirnem domu“, deklamacija. 5. F. Juvanec: „Pastir“, poje možki zbor iz Dornberga. 6. V. G. Brož: „Domovina moja“, udarja „Goriški Sokol“. 7. G. Eisenhut: „Mazurka“, poje „Prvaški Sokol“. 8. I. I. in I. K.: „Berite novice“. Vesela igra v enem dejanju. 9. F. S. Vilhar: „Hrvatska davorija“, poje „Prvaški Sokol“ s spremljanjem „Sokolske godbe“. 10. Telovadba. — Po veselici prosta zabava in ples.

Pevsko društvo „Nabrežina“ nannanja: K razvitju naše zastave dne 8. sept. 1900. se je prijavilo dvajset društev z osmimi zastavami, in sicer: Pevsko društvo „Hajdrih“ iz Proseka, korporativno z zastavo; poje E. Juvanec „Pastir“ z duetom bariton in tenor I. „Delavsko podporno društvo“ iz Trsta; korporativno z zastavo. Pevsko društvo „Skala“ iz Sv. Križa, korporativno; poje Iv. pl. Zajc „Šumski čar“. Pevsko društvo „Slava“ pri Sv. Magdaleni spodnji; deputacija z zastavo. Pevsko društvo „Slavec“ iz Ljubljane, korporativno z zastavo, poje Iv. pl. Zajc „Slava delu“. Pevsko društvo „Adrija“ iz Barkovelj, korporativno z zastavo; poje Vilka Novaka „Hrvatskim pradedovinom“. Pevsko društvo „Lipa“ iz Bazovice, po deputaciji; poje čveterospjev. Pevsko društvo „Danica“ iz Kontovelja, korporativno; poje A. L. Lebnan „Slovensko deklico“ mešani zbor. Pevsko društvo „Ljubljana“ iz Ljubljane, korporativno z zastavo; poje F. Gerbič

„Slovanski brod“. Pevsko društvo „Vesela“ iz Skednja, deputacija. Pevsko društvo „Kolo“ iz Trsta, korporativno; poje K. Benpl „Križaci na moru“, mešani zbor. Telovadno društvo „Goriški Sokol“, korporativno (20 do 25 udeležencev). Telovadno društvo „Tržaški Sokol“, korporativno z zastavo. Ognjegasno društvo iz Sežane, korporativno. Slovansko pevsko društvo iz Trsta, korporativno (pesem + program). Pevsko društvo „Zarja“ iz Rojana, korporativno z zastavo; poje Försterjev mešani zbor „Domovini“. „Tržaško podporno in bralno društvo“ v Trstu, deputacija. „Glasbena Matica“ iz Ljubljane, deputacija. Pevsko in bralno društvo „Lira“ iz Komna, korporativno; poje H. Volarič „Slovenski svet, ti si krasan“. — Naznanja se slavnim društvom, da se programi razpošljejo prve dni prihodnjega tedna. Prosi se slavná društva, katera so se prijavila, da nam čim prej naznanijo, koliko udeležencev pride, namreč pevcev.

Nič nam ne imponujejo. — „Prim. List“ je čutil potrebo, priobčiti izjavo „Gospodarskega društva“ in „Hranilnice in posojilnice“ v Trnovem pri Ilir. Bistrici, ki sta delo glasovitega kapelana Rudolfa, čes, da ni nič res, kar se je pisalo o teh dveh društvih. Nô, kar se tice tega, razumemo izjavo. Vsako društvo se brani, brani se tudi ti dve, le žal, da vse listo, kar se je pisalo o njih in o kapelanu Rudolfu, ostane. Revez je moral oditi iz Trnovega, in mnenje občinstva v Il. Bistrici, Trnovem in daleč naokoli pravi, da je zadnji čas, da je šel. Trditve odličnih mož po lamošnjih krajih nam morajo več veljati kakor pa kaka gola izjava. Na to ne damo nič, ker je očividno brez drugega komentarja le pesek v oči. — Ostalo pa se še pokaže.

Zgubljen. — Nekdo je izgubil v torek zgodaj v jutro na potu iz St. Ferjana v Gorico 6 bankovcev po 10 gld. Kdor jih je našel, naj se oglasi v našem upravnistvu, kjer izve ime onega, ki je zgubil denar. Dobi postavno nagrado.

Nagluha (gluhost). — Bogata gospa, ozdravljena od nagluhe in uspešnega brečanja z umetnim usesnim bobnilom dr. Nicholsona, je darovala njegovemu zavodu 75.000 gld., da gluhi, nepremožni ljudje lahko zastoj vdobijo taka bobnila. Pisma je pošiljati na naslov: St. 4660, zavod Nicholsona „Longcott“ Gunnersbury, London W.

Razgled po svetu.

Razprava proti morilecu Bresciju. — Zadnjič smo le na kratko omenili, da se je vršila razprava proti Bresciju 29. p. m. Danes podajamo nekoliko obsirnejših podatkov. Na razpravo je došlo iz vseh krajev sveta nad 100 novinarjev. Branitelji Brescijev, socialistični odvetnik Merlino, je zahteval, da se razprava preloži, ker ni imel časa, da pregleda vse spise. Sodni dvor je to njegovo zahtevo odklonil in prišel razpravo. Bresci je priznal svoj zločin in izpovedal, da je že leta 1895. sklenil, umoriti kralja Umberta in to radi ekspedicije v Afriko, ker je bilo tam toliko Italijanov ubitih po nedolžnem. Za vse krvo-litje je smatral Bresci kralja odgovornim, Maščevati da se je hotel za vse krivice in teptanje humanitete. Priznal je tudi, da je revolucionaren anarhist; da se nič ne kesa svojega čina, marveč, da se čuti srečnega in počečenega, ker je rešil svet vsaj enega tiranov. Zastopnik obtožbe je govoril ostro in izjavil, da se ne sme do takega zločinca imeti nobenega usmiljenja. Branitelj Brescijev je toplo zagovarjal svojega klijenta in primerjal v svojem govoru čin Brescijev z onim Oberdankovim, ter izjavil, da so bili politični nagibi v obeh povsem jednaki, ker so izvirali iz vzvišene ideje trpečega človeštva, katero sta hotela rešiti, žrtvujê svojo življenje za svoje prepričanje. Govornik je razkrival razburjenost v duši obtoženca, ko je gledal toliko mizerijo, v kateri trpi njegova domovina. Potem je hotel razkladati anarhističke teorije, ali predsednik mu tega ni dovolil. Bresci je izjavil na stavljeno vprašanje, da ni imel skrivcev, in da je misel na umorstvo dozorela v njem samem. Po stavljenih vprašanjih so se porotniki umaknili in vrnili se proglasili jednoglasno Brescija krivim brez olajševalnih okolištin. Na podlagi tega izreka je obsodila sodnija morileca na dosmrtno ječo, poostrišvi kazens tem, da bo prvih 7 let zaprt v samotni celici. Bresci, začuvsí to obsodbo, je vskliknil: „Meni je vse jedno, ako me obsodite, ali če me oprostite; jaz pričakujem revolucije“. Ko so ga odvedli pod močnim spremstvom, ni Bresci izustil običajnega klica: „Živela anarhija“, ampak mirno je odšel z orožniki. Na ljudstvo ni razprava napravila posebnega vtisa, razlo se je mirno brez vsake demonstracije.

Sokrivce Lucchenija zaprt. — V Budimpešti so zaprli v torek čevljarkega mojstra Josipa Tomasija, kateri je baje sokrivce Lucchenija. Tomasi je isti človek, kateri je bil malo pred umorom cesarice Elisabete v družbi z Lucchenijem, ali se je potem izgubil in ga niso mogli več zaslediti. Prišel je Budimpešto pod krivim imenom Josip Gres in se mislil tam naseliti.

Novi topovi za avstrijsko armado. — Avstrija se je konečno odločila za nove topove takozvane „Schnellfeuerkanonen“. Novi topovi bodo iz jekla, ker so različni poskusi pokazali, da ni mogoče napraviti zmesi iz medi, katera bi zadoščevala vsem

zahtevam modernih topov. Zato se je Avstrija po vzorcu Nemčije odločila za jeklene topove. Pripravljani smo lahko že na to, da bo vojni minister zahteval malenkost v milijonih za — te nove topove. Nujnejših potreb nimamo!!

Prva slovenska umetniška razstava. — Dne 15. t. m. dop. bo v „Nar. domu“ v Ljubljani redni občni zbor „slov. umetniškega društva“, opoldne se otvori razstava, zvečer pa bo umetniška akademija. Razstava ostane odprta od t. m. do 15. okt. Večina slik in kipov na razstavi bo na prodaj.

Odlikovani „Madjari“. — Madjarski list „Budapesti Hirlap“ je prinesel pod gori omejenim naslovom popis onih, kateri so bili odlikovani na pariški razstavi. Imenik začenja tako-le: „Službeni list francoske ljudovlade je prinesel imena na pariški razstavi odlikovanih Madjarov“. Potem sledijo imena: Varga Jozsef (Arad), Lukatsovič Joano, Mihotovič (Zagrab) itd. potem pa: „Nôr ipari iskola — ženska obrtna sola — (Zagrab), Irgalmas nôvérek Zárjda — internat milosrdnih sester — (Zagrab)“. Sedaj pa naj kdo se trdi, da ni Hrvatska pred Francozi in pred vsem svetom madjarska pokrajina, ko vendar vsi odlikovani Hrvate figurirajo kakor — Madjari. So vendar bratsko skrbeli za Hrvate ti ljubi Madjari, pač zatô, ker vsa madjarska kultura ni vredna „pipe tobaka“.

Vprašanje o glagolci — rešeno? — „Roma locuta est, causa finita“. „Narodni list“ je izvedel baje po zanesljivem viru, da je vprašanje radi rabe glagolice rešeno, Rim da je odločil, naj ostane glagolica v tistih krajih, kjer je v rabi, ali kjer so jo nekaj rabili, v veljavi. Dalmatinski poklicani činitelji se poslali v Rim toliko nepobitnih dokazov, da je uverilo papeža in sv. zbor, da one naredbe, katere so bili izdane leta 1898., niso v soglasju z zgodovino. Zato je Rim baje prekal svoja naredbe in dovolil rabo glagolice v cerkvah.

Bukovac in Frangeš-madjarska umetnika. — Da je Hrvatska na pariški svetovni razstavi zastopana, kakor madjarska pokrajina, dokazuje najbolj članek rimske „Tribune“. „Tribuna“ piše v svoji rubriki „Pariška razstava“ članek pod naslovom: „L'Ungheria“. V tem članku hvali italijanski kritik madjarsko razstavo v obče, posebno pa umetnike, katerih dela so po mnenju tega kritika najboljša. Kakor najboljša madjarska umetnika sta navedena Hrvata Bukovac in Frangeš. Italijanski kritik ni vedel in ni mogel tudi vedeti, da sta Bukovac in Frangeš Hrvata, ker ni bilo to nikjer zapisano. Pač pa je lahko iz vsega tega razvidno, da Madjari sami vidijo, da stoji njihova kultura na lončenih nogah in si zato skušajo s sleparijo večati svojo neveliko slavo. So kakor sraka katera se je okrasila s pavovim perjem; le naj gledajo, da jim ga kdo ne izpulii!!

Nemčija. — Po vsej Nemčiji se sedaj razpravlja, ali naj se slavi spomin bitke pri Sedanu, ali ne. V mnogih mestih se je sklenilo, da se službena proslava pusti, pa tudi vojaški krogi so mnenja, naj letos proslava odpade, in to radi tega, ker se sedaj bojujejo francoski in nemški vojaki na Kitajskem skupno proti jednemu sovražniku. Drugi listi pa zahtevajo, da se i letos slavi sedanski dan in utemeljujejo svojo zahtevo rekoč, da takt ne zahteva, da se ta proslava opusti, pač pa zahteva drugačen način proslave. Ne sme se gledati na takt, pravijo dalje, nacionalni interesi in naroden ponos zahteva, da se i letos vrši proslava. Iz vsega se razvidi toliko, da ima Nemčija malo nekega straha in tudi dobro vemo, da je vzlic narodnemu ponosu v vojni že večkrat čutila tako, da ni vedela, kje je. Jena, Auerstâdt itd.

Burska vojna. — Iz Pretorije javljajo, da je bil angleški general Littleton v zadnji bitki težko ranjen. Vojna je sedaj dobila ves drugi obraz. Majhni oddelki Burov so raztreseni sem ter tja ter udarijo na Angleže, kjer jih dobé; seveda imajo Angleži vedno več zbug kakor Buri. Ako Buri vidijo, da se ne morejo boriti zoper angleško premoč, se umaknejo in Angleži jim ne morejo slediti, ker ne poznajo zemlje. Burski general Dewet je zopet Angleže posteno navihal. Vzel jim je železniški vlak, v katerem je bilo 30.000 vojaških oblek in 1.600.000 frankov v zlatu. Kaže se vedno bolj, da vodi „kmet“ Dewet vse angleške lorde in generale za nos in da je le njih sreča, da nima večje armade, drugače bi jih bil že vse poglaj nazaj čez veliko lužo. Iz Maseru javljajo, da mislijo Buri naskočiti Ladybrand. Na vseh hribih okoli mesta je videti ognje, kateri služijo Burm v znamenja. Angleži hočejo braniti Ladybrand. — Bursko poslanstvo, katero je bilo te dni v Petrogradu, ni doseglo nikakega vspeha. Car je sicer sprejel poslanika Leydssa, a ne drugih odposlancev, kateri so prišli z njim v družbi. Car je baje rekel, da ne more brez privo-ljenja Anglije prevzeti posredovanja. Marsikdo se še morebiti sponinja carjevih besed, ko je izjavil, da noče izkoristevati Angležev, ko so navezani na južno Afriko. Car je ostal mož-heseda, seveda ubogim a hrabrim Burm v škodo.

Kitajska vojna. (Poročilo 31. avgusta in 1. septembra.) — Brzobjavna kakor tudi železna proga med Tientsinom in Pekingom je zopet pretrgana. Tekunci, kateri nosijo poročila iz Pekinga v Tientsin, so zmeraj v veliki nevarnosti, da jih ne napade kaka tolpa

boksarjev. — Vsa dežela severno od reke Jang-tse je pod vodo. — Misli se sedaj, da je kitajska cesarica v mestu Tajang-fu. Upati je, da jo vlove Rusi, kateri prihajajo od severa. — Iz Cifu javljajo, da guverner pokrajine Šensi je pozval pred 8 dnevi vse inozemce, naj pridejo v njegovo palačo, ker jih tam lažje štiti. Okoli 50 oseb je šlo res v njegovo palačo, ali mesto da bi jih štiti, jih je dal vse pomoriti. — Rusi pošiljajo vedno več vojakov na Kitajsko. Iz Tientsina je odkorakalo 23. p. m. zopet 1000 Rusov proti Pekingu. Na severu prodira general Rennenkampf vedno proti jugu. Prišel je že do reke Nemer in si napravil most čez njo. V Bardosianu so vzeli Rusi Kitajcem 10 topov, 1000 pudov smodnika in mnogo orožja. Narodi, živeci v Mandžuriji, niso sovražni Rusom, posebno Kalmiki in Tulčijani so jih prijazno sprejeli. General Orlov je že prekoracil gorovje Tengansko in je sedaj na kitajski planjavi. — Tudi Japonci mislijo izrabiti zmago nad Kitajci, in sã zato poslali nad 14.000 mož v kitajsko pristanišče Amoj. Japonci se sicer trudijo, dokazati, da so poslali svoje vojsake tja, samo da branijo tuje, ali to ni verjetno, ker Japonci že od nekaj skilijo na Amoj, katero pristanišče je za njih velikanskega pomena. — Iz Tientsina javljajo, da korakajo vsaki dan skozi mesto čete zaveznikov na potu v Peking. Sedaj imajo zavezniki na Kitajskem že veliko armado, in sicer imajo Angleži 980 častnikov in 5942 vojakov, Amerikanci 155 častnikov in 4470 vojakov, Francozi 155 častnikov 2903 vojakov, Japonci 573 častnikov, 19.508 mož in Rusija 275 častnikov ter 11.500 vojakov. Vsi zavezniki vkup imajo sedaj okoli 40.000 vojakov na Kitajskem; v kratkem času pa naraste to število, posebno ko pridejo ogromne čete Rusov, katere so še na potu v Sibiriji, na 150.000 mož. Različni evropski listi, posebno angleški, pišejo, da Rusija hoče skleniti za mir s Kitajsko. Pravijo nadalje, da je Rusom dobro znano sedanje bivašče cesarice, a da ga samo zato nočejo imenovati, da lahko sama sklene mir in si na ta način pridobi, kolikor sploh mora. Vsi listi so v tem jedini, da Rusija si za gotovo osvoji Mandžurijo, ker je mislila že dolgo časa na to, prikloppi si to pokrajino.

Narodno gospodarstvo.

Policijske ure. Krčmarske zadrugo. Vlada naredba o policijskih urah je zbudila povsod največje nejevolje. Nikakor nima namena, omejiti pijančevanje, namreč zapravljevi bodo imeli tudi poslej dovolj prilike, da bodo pili in zapravljali, ali to le v privilegovanih gostilnah. — Da bi se policijske ure pravično določevale in bi se dovoljevale potrebne izjeme brez težav, bo treba delovati z vso odločnostjo. Posamičnikom bo to težko, ali poklicane so za tako obrambo — krčmarske zadrugo! Na noge torej! Iz Gorice smo že storili svojo dolžnost; na vrsti so krčmarji, da storé svojo.

Ljubljanska kreditna banka. — Visoko c. kr. notranje ministerstvo je dovolilo z dnem 18. julija 1900. št. 23.508. „Ljubljansko kreditno banko“, katera je že pričela delovanje na podlagi njenih pravil ter ima prostore v Spitalskih ulicah št. 2. v hiši gospoda Grobelnika. „Ljubljanska kreditna banka“ ni konkurenčno podjetje že obstoječim tankajšnjim denarnim zavodom; nasprotno je ista tako rekoč njihova popolnitev ter se bode vedno potrudila ostati v prijatnem sporazumljenju in zivahni zvezi s hranilnicami in s posojilnicami. „Ljubljanska kreditna banka“ ni politično, temveč čisto trgovsko podjetje, katero ima svoj postanek zahvaliti potrebi prebivalstva po domačem bančnem zavodu, in bode pri nas po svojem delovanju obračala vso pozornost temu prebivalstvu ter potem takem prizadevala si pred vsem izpopolnjevali svojo nalogo v krepki podpori kupčije, obrti in industrije. „Ljubljanska kreditna banka“ je vsled svojih obilnih zvez v prijetnem položaju, omogočiti tudi najširšim krogom, posluževati se koristi, ki izvirajo od velikega kapitala, ter vabi prizade, da uporabljajo njeno posredovanje, zatrujoč, da bodo kulantno in ceno postreženi.

Posli ljubljanske kreditne banke so: Nakup in prodaja vrednostnih papirjev in valut, posebno rent vseh vrst, zastavnih pisem, železniskih prioritet, akci, sreč, nemških mark, laških lir, rubljev, ameriškank dolarjev itd. Vnovčevanje kuponov, izžrebanih zastavnih pisem in sreč. Zavezanje proti izgubi pri kurzu pri izžrebanju sreč, zastavnih pisem in prioritet. Vinkulacija in devinkulacija vrednostnih papirjev vseh vrst najkulantneje. Kavcije vojaških ženitev, kakor tudi vse druge kavcije v vrednostnih papirjih preskrbuje ceno. Denarne vloge obrestuje od dne vloge do dne vzdiga s 4% in izplačuje tudi večje zneske proti zelo kratki odpovedi. Posojila na vrednostne papirje z zmernimi obrestmi. Sprejemaje vrednostnih papirjev v shrambo in oskrbovanje. Revizija izžrebanik steylik in odrezovanje kuponov. Eskomptovanje menic kulantno in ceno. Incasso menic na vse tuzemske in inozemske bančne trge. Dovoljenje domicilovanja menic izven Ljubljane v zvezi z banko stoyetiš strank. Stavbni krediti s primerno podlogo najkulantneje. Blagovni oddelek. Nakup in prodaja blaga v komisiji. Poleg tega bodo se vse druge v bančno stroko padajoče transakcije najskrbneje izvrševale.

V upravlji svet so bili izvoljeni sledeči gospodje: Načelnikom gosp. Ivan Hribar, župan ljubljanskega mesta, namestnikom načelnika gosp. Josef Špitalsky, ravnatelj dunajske filijalke „Živnostenske banke“ na Dunaju, odbornikom: gosp. Kornelij Gorup, veletržec v Trstu; J. U. dr. Jožef Jahoda, odvetnik in predstojnik glavne pisarne njegove vis. grofa Harracha; Ivan Knez, veletržec v Ljubljani; Franc Kollmann, veletržec v Ljubljani; Jan Otto, cesarski svetnik in namestnik predsednika „Živnostenske banke“ v Pragi; dr. Ivan Tavčar, odvetnik in deželni odbornik v Ljubljani; Urban Zupanec, veletržec v Ljubljani. Ravnateljem pa je bil imenovan: Ladislav Pečanka.

„Hennebergova svila“

— le pristna, ako se vdobi direktno od mene — črna, bela in barvana od 45 kr. do 14 gld. 65 kr. meter. Vsakemu franco in carine prosto na dom. Vzorec z obratno pošto.

G. Henneberg, tovarnar svile
(1) (c. in kr. dvorni zalagatelj) v Curlihu.

Nova gostilna

v ulici Rasauer št. 1

toči izvrstna bela in črna vina. Vdobe se o vsakem dnevnem času jako okusna bodisi mrzla ali gorka jedila. Cene zmerno.

Rojakom v mestu in z dežele se topla priporočila udani

Anton Lasič,
gostilničar.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,
(nasproti nunski cerkvi)

prilagojena preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih svetilk za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno sveče itd vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporočila slav. občinstvu tudi svojo S. el.) tiskarno črk na perilo. (P. el.)

Dva dijaka

z gimnazije ali realke iz slovenske družine se sprejemata na

stanovanje in hrano.

Ponudbe je pošiljati na naše upravnstvo.

Goriška ljudska posojilnica

registrirano društvo z omejeno zavezo
v Gorici
Gospodska ulica št. 7, I. nadstropje
v lastni hiši.

Hranišne vloge se sprejemajo od vsakega, če tudi ni član društva, in se obrestujejo po 4½%, ne da bi se odbijal rentni davek.

Posojila se dajejo samo članom, in sicer na menjice po 6% in na vknjizbe po 5½%.

Urađuje vsaki dan od 9. do 12. ure dopol. in od 2. do 3. ure popol. razven nedelj in praznikov.

Stanje hran. vlog leta 1899. okroglo K 1.400.000.
Poštno-hran. račun št. 837.315.

Prave in edine želodčne kapljice,
(Varstvena znamka).

Zdravilna moč teh kapljic je neprekosljiva. — Te kapljice **vređijo redno prebavljanje**, če se jih dvakrat na dan po jedno žličico popije. **Okrepje posv. Anton Padov. kvarjeni želodčni stori, da zgine v kratkem času omočja in životea tenost (mrtvost).** Te kapljice tudi stori, da človek **raji je.** — 9

Cena steklenici 30 kr.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu. Za naročitve in pošiljatve pa jedino le v lekarni

Cristofoletti v Gorici.

!! Važno za vsakega !!

Razprodaja za neverjetno nizke cene:

12 krasnih komadov za samo

2 gld. 95 kr.

1 jubilejna žepna ura Sidro-Remontoir iz niklja s krasno vdelanim pokrovom in s podobo cesarja Franca Josipa I. ali Svetega Očeta. Ima točno regulirano sekundarico. Ura se jamči tri leta. (Ni nazidna ura, kakor žal pošiljajo mnogi bazarji mesto pozlačenih.)
1 verižica za uro, sestava oklepa (na zahtevo iz niklja ali posrebrjena).
1 krasna igla za zavratnike za gospode iz amer.

double-zlata s kameni, podobnimi briljantom.
1 par lepih zaplestih gumbov iz pravega srebra, priznanega od c. kr. državnega urada.
1 par krasnih gumbov za rokave iz ameriškega double-zlata.
1 zbirka gumbov za srajce in ovratnike iz amer. double-zlata (5 komadov).
1 elegantno, novoiznajdeno toaletno pomanjševalno zrcalo. (Novost!)

Dokler zaloga obstoji, razpošiljam teh 12 komadov proti povzeli ali proti pošiljavi denarja pri naročilu za samo gld. 2-95. (Sama žepna ura iz niklja Anker-Remontoir stala je prej 5 gld.) Kar ne ugaja, sprejema v roku 8 dni radovoljno nazaj.

E. Holzer

zalagatelj zveze c. kr. avstrijskih državnih uradnikov in zaloga ur in zlatenine na debelo.

Krakov — Stradom 18. — Krakovo.
Ilustrovani ceniki gratis in franko.

Najboljše berilo in darilo je vsestransko jako pohvaljena

„Vzgoja in omika ali izvir sreče“

(neobhodno potrebna knjiga za vsakega človeka, kateri se hoče sam lahko in hitro navaditi vsega potrebnega da more sebe in druge blažiti in prav olikati), ter se dobi za predplačilo 1 gld. 50 kr., po pošti 10 kr. več, a i proti poštnemu povzeli pri Jožetu Valenčiču na Dunaju, III. Bez., Hauptstrasse No 84, 3. Stge., II. Stk., Th. 58.

Založnik ozir. prodajalec je voljen vrniti denar ako bi mu kupec poslal knjigo še nerazrezano in čisto v treh dneh nazaj. Cena je skrajno znižana; knjig je malo več.

Salame, pristne ogerske, najfineje vrste, izvrstnega okusa, razpošilja v zavojih 5 klg. po gld. 1-35 kilogram tovarna salam Nagy-Sandorutza, Kispest Ogorsko.

Mirodilnica

v Tržni ulici, poleg kritega trga
(poslojje c. kr. okrožn. sodišče.)
ima veliko zalogo najfinejega

žvepla v kosih,

katero prodaja po najnižji ceni.

Ima tudi vsakovrstnih, najboljših pripomočkov za čiščenje vina.

Priporočila se p. n. občinstvu

Ant. Jeretič.

Važno za vsakega!

Razprodaja! Za neverjetno nizko ceno, za samo gld. 2-95 se vdobi krasno garnituro, imajočo naslednjih štirinajst dragoceni krasnih predmetov:

1 žepna ura iz niklja Anker-Rem. (na željo posrebrjena) s krasno vdelanim okrovom, natančno regulirana s 3-letnim jamstvom ter etui.
1 eleg. oklepna verižica iz niklja ali goldina s privezki vred. Parizni sistem.
1 kravatna igla iz goldina s vdelanimi briljanti.
1 par pozlačenih zaplestih gumbov. Znamka „Garantir“.
1 garnitura gumbov iz goldina za predsrajčke in ovratnike; 5 komadov.
1 par uhano iz pr. stnega srebra, uradno zaznamovana.
1 prsta iz goldina z eleg. kamnom.
1 pomanjševalno žepno zrcalo v etui.
Teh štirinajst krasnih in dragih predmetov z uro Anker-Rem. razpošilja za samo gld. 2-95, proti povz. tju ali naprej poslanim zneskom tvrdka

Bratje Hurviz,

Ekspozitna hiša, Krakau, Stradom 17 (Avstr.)

Kar ne ugaja se tekom 8 dni sprejme nazaj ter denar vrne, da se kupovalec nima bati nikake nevarnosti.
Bogate ilustrovane kataloge vseh dragocenosti zastoj in franko.
Sprejemajo se preprodajalci in agentje.

Na dež. jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetinjo
Na Ilovski razstavi s prvo ceno — srebrno svetinjo

Tovarna uzornih telovadnih priprav
JOS. VINDYŠ - A,
v Pragi na Smihovu

(Praha-Smichov) Vinohradská ulice čislo 816.
se priporočila

k popolnemu uzornemu prirejevanju sokolskih in šolskih telovadnic

po najnovejših pripoznanjih in praktičnih sestavih.
V ta dokaz je na razpolago mnogo priporoč. oči spričal domačih in inozemskih.
Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerno, plačnje se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.

Navadne priprave so vedno v zalogi.

Ceniki, proračuni in načrti za popolne telovadnice pošilja na zahtevo brezplačno in neposredno.

Poprave izvršuje po najnižjih cenah.

„Krojaška zadruga“
vpisana zadruga z omejeno zavezo v Gorici.
Gospodska ulica št. 7.

Velika zaloga manufakturnega blaga.

Priporočila cenj. odjemalcem svoje v obširni izbiri dospelo novo sveže blago za spomlad in poletni čas, za ženske in moške; vsakovrstna sukna, kot: Loden, Kamgarn, Cheviot i. dr.

Krasna izbira volnenin, perkal, Battist, satin, „Voile de Laine“, Zephir i. dr. za ženske obleke.

Priporočila izborna perila, bombažasta in cvrtnasta, katero prejema iz prvih sležkih tovarn; med temi ima tudi preproge, namizne prte, zavese, žepne rute, bombažaste in cvrtnaste, blago za blazine, plahite, kovtre, žamet in pliš v vseh barvah; prtenino, ogrinalke itd. Lepo perilo za moške in sicer: srajce, ovratnike, zapestnice, prsnike, ovratnice, nogovice, Jäger-srajce, za hriholazce itd. itd.

Vse po najnižjih in zadnjih cenah brez pogaanja.

Na željo se pošlje tudi vzorce, poštnine proste.

Kakaj so se ljudje, kateri Kathreiner Kneipp-ovo sladno kavo ne rabijo, akoravno je ista tako prijetna in zdrava kavina pijača?

Zato, ker se vsi ne vedo, katere velike prednosti ima Kathreinerjeva kava od bobove kave, ki skoz en ekstrakt iz rastline bobove kave pridobi le duh in okus bobove kave, ne pa njene zdravju škodljive lastnosti. Združuje toraj na dober način koristne lastnosti domačega sladnega preparata z preljubljenim okusom bobove kave.

Res je, da bo Kathreiner Kn.ipp-ova sladna kava v prid zdravju od milijonov ljudi in v stotisoč družinah vsaki dan použita, želeli pa bi bilo v korist vseh, da bi ta res družinska kava vsled njenih dobrih lastnosti, povsod in zlasti v vsaki družini se nahajala.

Kathreiner Kneipp-ova sladna kava služi sploh za primes k bobovi kavi, kateri okus slajša in za uživanje mileje napravi. Dela kavi bolj okusno, barvo in odstrani znane zdravju škodljive lastnosti bobove kave popolnoma. Priporočila se z eno tretjino Kathreiner-ove kave in dve tretjine bobove kave začeti in polagamo na polovico vsake kave iti.

Neprecenljiva lastnost Kathreiner Kneipp-ove kave obstoji pa v tem, da se v kratkem času tudi popolnoma sama lahko pije, kar prav dobro tekne. Kjer se bobova kava popolnoma použiti prepove, je ta najboljše nadomestilo in bo ženskam, slabotnim in bolnim osebam kot lahko prebavljiva, krideljujoča in krepdujoča pijača priporočena.

Po zdravniških izrekih naj se rastujoči mladini, posebno mladim dekletom, nobeno drugo kavo uživati ne da. Skozi upeljavajo Kathreiner Kneipp-ove sladne kave, bo tudi v najmanjši družini veliko prihranjeno. En poskus zadostuje, da se ista stalno upeljuje.

Kathreiner Kneipp-ova kava se ne sme nikoli odprta prodajati! Prava je samo v znanih belih izvornih zavojih z podobo župnika Kneippa kot varstveno znamko in z imenom „Kathreiner“.